Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCIII. Ч. 17. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 28-го СІЧНЯ 1986 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, JANUARY 28, 1986 No. 17. VOL. XCIII.

БІЛИЙ ДІМ ВІДПОВІДАЄ НА ЛИСТИ ОДВУ

Вашінгтон (ПС ІСНО). — За підписом Лінаса Коєліса, президентського асистента, Білий Дім відповів Павлові Дорожинському, голові Центральної Управи Організації Державного Відродження України в ЗСА (ОДВУ), на листи ОДВУ до президента Роналда Регена та до Патрика Бюкенана.

Як відомо, в листах з 4-го і 5-го жовтня 1985 року, напередодні вершинної конференції президента Регена із Михаїлом Горбачовим, ОДВУ висловила стурбовання майбутнім ЗСА і поневолених націй-Центральної і Східньої Европи та порушуванням людських прав Совєтським Союзом.

На обидва листи Білий Дім відповів довшим листом з 12-го грудня 1985 року. В листі Білий Дім запевняє, що не має ілюзій відносно труднощів в уставленні стабільних й продуктивних відносин із Совєтським Союзом. В розмовах ЗСА керуються трьома принципами: реалізм, сила і діялог. Головними точками розмов є: контроля зброєння, конфлікти в різних районах землі, економічні справи й права людини.

Відносно останньої точки, Білий Дім запевняє, що Уряд ЗСА завжди засуджував порушування людських прав і Гельсінкських угод та все доводив до відома урядові Совєтського Союзу, що ці порушування є серйозною перешкодою в покращанні відносин між ЗСА та СССР.

Від ОДВУ вийшли теж дві телеграми в справах, які останньо глибоко схвилювали українську спільноту в ЗСА. Одна телеграма була вислана до президента Регена в справі невдалої спроби втечі Мирослава Медведя, а друга до комішенера шкільництва стейту Ню Йорк також з протестом проти перенесення розділу про Великий голод 1932-33 років із підручника про голокост і ґеноцид до підручника про людські права. В протесті ОДВУ до департаменту освіти стверджується, що „це можна пояснити лише тим, що особи, які є відповідальні за випрацювання програми про голокост і ґеноцид, на що зужито публічні фонди, надають різну вартість людському життю, залежно від походження тих людей."

В Українському Музеї починаються курси деревbooрізьби і вишивки

Ню Йорк. — Курс технікии дереворізьби, вживаної в українському народному мистецтві, для дорослих і дітей від 12 років, початківців і курсантів з деяким досвідом у різьбарстві відбуватиметься щосуботи від 15-го лютого до 26-го квітня, год. 1-ої до 4-ої по полудні. Плата за навчання: дорослі—55 дол., пенсіонери і студенти віком від 16 років — 50 дол., діти від 12 до 16 років — безплатно, члени УМ дістають знижку 15 відсотків. Вартість матеріялів включена в плату за навчання.

Курс вишивання триватиме від 15-го лютого до 12-го квітня 1986 року. Під час вісьмох зайнять початківці можуть навчитися вишивати, а досвідчені вишивальниці вдосконалити своє уміння вишивати. Курсанти ознайомляться з історією української вишивки. Курс для дорослих і дітей віком від 10 років. Зайняття відбуватимуться щосуботи від год. 1-ої до 3:30 по полудні. Плата за навчання: дорослі — 45 дол., пенсіонери і студенти віком від 16 років — 40 дол., діти від 10 до 16 років — безплатно, члени Музею дістають знижку 15 відсотків. Вартість матеріялів включена в плату за навчання.

Курси є частково фінансовані Стейтовою радою мистецтва. В справі інформацій і реєстрації слід телефонувати на число: (212) 228-0110.

Адреса: 203 Second Ave., New York, N. Y. 10003.

БОЇ В КОНҐРЕСІ ЗА БЮДЖЕТ ПРОДОВЖУЮТЬСЯ

Вашінгтон. — Не зважаючи на те, що Адміністрація президента Роналда Регена передасть свій проєкт бюджету на наступний 1987 рік щойно в першому тижні лютого, Палата Репрезентантів трактує справу бюджету з точки зору політики і виборів, які в цьому році матимуть вирішальне значення для майбутньої президентської кампанії в 1988 році, році коли Р. Реґен вже не буде кандидатом Республіканської партії і демократи надіються на зворот американських виборців в сторону Демократичної партії.

Політичні спостерігачі кажуть, що завзятість при обговоренні справи бюджету нагадує американцям кінцеву гру у футбол „супер Бовл", який якраз тепер розіграється між двома найкращими дружинами ЗСА. Демократи у принципі відкидають можливість скорочення витрат на внутрішні програми, що вони вважають дуже непопулярною справою серед виборців середньої і бідної верстви, яка, у випадку перемоги Президента, переставиться своїми симпатіями знову до Демократичної партії.

Деякі конгресмени заявляють що обмеження витрат на внутрішні програми, включно із здоровельними — медікер, медікейд — становитиме у проєкті Уряду біля 80 більйонів долярів. Це зроблено для того, щоб зменшити дефіцит в урядовому бюджеті до суми 114 більйонів долярів в наступному році. Р. Реґен категорично відмовляється від підвищення податків і сповільнення витрат на оборону, чи як кажуть речники Уряду, на дозброєння Америки. У цьому відношенні правдоподібно між Адміністрацією і Палатою Репрезентантів відбудеться справжній „бій" хіба Президент буде готовий до компромісу, як це він робить в багатьох інших справах: вимагає максимум, а потім для задоволення Конгресу, іде на незначний компроміс.

Голова фінансової комісії Сенату Роберт Пеквуд, республіканець з Орегону заявив на телевізійній програмі Ен-Бі-Сі „Зустріч з пресою", що Конгрес в результаті довгих і затяжних дебат, прийме проєкт Уряду. Натомість сен. Ернест Ф. Голлінгс, демократ з Південної Кароляйни переконаний, що Урядові прийдеться, скоріше чи пізніше, підвищити федеральні податки, хоч він свідомий того, що такий крок міґби підірвати престиж Президента ЗСА, який запевнив американський нарід, що жадних підвишок до кінця його каденції не буде. Шеф персоналу Білого Дому Доналд Ріґен заявив, що Р. Реґен є за зниження дефіциту у бюджеті і Уряд застановляється над переданням у приватні руки, наприклад, компанії Амтрек, щоб таким чином відтяжити зобов'язання федеральної каси від покриття постійних дефіцитів. Таких компаній і проєктів, які є власністю держави, є значно більше.

Спікер Палати Репрезентантів Томас О'Нілл заявив, що передання власності федерального Уряду у приватні руки доказуватиме, що Адміністрація є в дуже поганому стані. Це так, як власник будинку продавби гараж, щоб тимчасово заплатити рату морґеджу за хату. З другої сторони, кажуть республіканці, використовувати бюджет для політичних цілей, як це роблять демократи, є дуже несовісно.

М. Медвідь „дав інтерв'ю" для ТАСС

Москва. — Совєтське пресове агентство ТАСС розповсюдило інтерв'ю, взяте в українського моряка Мирослава Медведя, який у жовтні минулого року скочив з совєтського корабля „Маршал Конєв", щоб залишитися у З'єднаних Стейтах Америки, але був насильно депортований до Совєтського Союзу.

Згідно з інтерв'ю, яке М. Медвідь нібито дав совєтському пресовому агентству, він живий і здоровий, живе з батьками недалеко від Львова.

ТАСС подає такі слова М. Медведя: „Ганебний спектакль, який був розіграний напередодні женевської зустрічі на вершинах, був необхідний тим, кому не подобається поліпшення відносин між СССР і З'єднаними Стейтами... Я люблю свою рідну землю — Совєтський Союз — і ніколи не думав про втечу на Захід".

Як твердить ТАСС, М. Медвідь не скакав з корабля „Маршал Конєв", який стояв у ті дні недалеко від Ню Орлінс, а „впав у воду, перевіряючи бортові вогні".

„Я написав редакторові одної американської газети, — цитує ТАСС слова М. Медведя, — вимагаючи, щоб брудні наклепи навколо мого імени були припинені".

Речник канцелярії сенатора Джессі Гелмса, який намагався врятувати М. Медведя, коли він опинився на совєтському кораблі після невдалої спроби втекти, так прокоментував інтерв'ю ТАСС: „Ця стаття є черговим прикладом того, як совєти фабрикують дезінформацію".

ЯЛИНКА В НЮ ЙОРКУ ДЛЯ СЕНЬЙОРІВ

Ню Йорк (М. Ш.) — Управа Клюбу Українських Сеньйорів в Ню Йорку запрошує своїх членів і ширше громадянство на Ялинку, яка відбудеться в неділю, 2-го лютого ц.р., в залі УСК, при 122 Друга авеню. Початок Ялинки о год. 2-ій по полудні. Квитки вступу на імпрезу можна закупити у Ольги Соневицької в „Само помочі" при 98 Друга авеню.

СЕРЕД АНГЛІЙСЬКИХ ПАЦИФІСТОК Є СОВЄТСЬКІ ШПИГУНКИ

Лондон. — Англійський журнал „Джейн'с діфенс віклі" повідомив, що серед жінок, які протестують проти того, що на військовій базі у Ґрінем Коммон розміщені американські крилаті ракети, є не менше шести совєтських розвідниць. Вони підлягають Головному розвідувальному управлінню совєтської армії (ҐРУ). Совєтські шпигунки перебувають серед пацифісток з грудня 1983 року, тобто з самого початку протестів проти розміщення в Ґрінем Коммон американських нуклеарних ракет.

Журнал покликується на неназваних совєтських втікачів, за словами яких розвідниці прибувають з країн Варшавського бльоку або Західньої Европи і входять до складу частин спеціяльного призначення. Ці частини мають завдання нападати на західні військові об'єкти на випадок початку війни. Журнал повідомляє, що агенти вчаться нападати на ці об'єкти в спеціяльних таборах, розміщених у Закарпатському, Уральському та Приволзькому військових округах.

На повідомлення англійського журналу Совєтський Союз зареагував моментально. Пресовий аташе совєтської амбасади в Лондоні Геннадій Шабанніков заявив у телевізійному інтерв'ю, що твердження журнала „є наклепницькими і зловмисними". Однак Г. Шабанніков не відповів на запитання, чи є на території Англії представники совєтських частин особливого призначення.

Швидкість, з якою совєтська амбасада зареагувала на обвинувачення в організації підривних дій, лише збільшує підозріння.

Учасниці пацифістського руху також категорично відкинули твердження журнала, однак „Джейн'с діфенс віклі" настоює, що його повідомлення є достовірним. Журнал покликується на відомості, отримані від Йосифа Боданського, консультанта Пентагону і Державного департаменту ЗСА в справах зв'язаних з совєтською політикою. Й. Боданський опитав десятки совєтських втікачів і прийшов до висновку, що ҐРУ має широку сітку агентів, інфільтрованих в різні пацифістські групи та рухи.

Редактор відділу новин журнала Джоффрі Меннерс повідомив, що інформація, отримана від Боданського, підтверджена також англійськими розвідчими службами. Міністерство оборони Англії, стурбоване загрозою військовим базам, дуже уважно ставиться до таких повідомлень.

БІЛЯ БЕРЕГІВ ЛІВІЇ ВІДБУВАЮТЬСЯ МАНЕВРИ АМЕРИКАНСЬКОЇ ФЛЬОТИ

Вашінгтон. — Командування Шостої американської фльоти попередило лівійців, що від 24-го до 31-го січня літаки з літаконосців „Корал Сі" і „Саратоґа" будуть провадити тренувальні полети недалеко від лівійського повітряного простору і територіяльних вод.

Маневри повинні створити в Лівії відчуття „американської військової присутности". Вони також зв'язані з остаточною датою, 1-го лютого, встановленою президентом Роналдом Реґеном для виїзду громадян ЗСА, що працюють в Лівії.

Попередження було зроблене відповідно до норм міжнародного права, бо район маневрів входить в стомильну зону, нагляд над якою роблять лівійці. В цю зону входить і затока Сідра, яку лівійський диктатор Муаммар Каддафі оголосив внутрішніми лівійськими водами, хоч ЗСА ніколи цього не признавали.

Рішення про проведення маневрів було прийняте на засіданні Ради Крайової Безпеки.

Відповідаючи на запитання, чи маневри не є акцією, спрямованою на те, щоб спровокувати Лівію почати воєнні дії, речник Адміністрації сказав: „Ті, що так вважають, не знають президента Реґена. Адміністрація не має намір тримати полковника Каддафі в постійному страху і непевности щодо можливих воєнних дій".

Маневри також є відповіддю на збільшення кількости совєтських військових кораблів у Середземному морі.

В комунікаті лівійського радіо сказано, що Лівію не залякають американські маневри. „Лівія не може жити в постійному страху, викликаному політикою американського терроризму, залякування, політичною і економічною ізоляцією. Реґен повинен зважити можливі наслідки своїх божевільних провокацій, — сказано в комунікаті. — Наше терпіння має межі і американський Президент повинен знати про це. Ми заявляємо Реґенові, що не боїмося нікого, крім Аллаха, і нікому не дозволимо поставити себе на коліна. Ми і далі будемо відстоювати свою незалежність і підтримувати визвольні рухи в усьому світі".

Лівійський диктатор оголосив про приведення своєї армії в стан бойової готовости у відповідь на „агресивну провокацію" ЗСА і „дипломатію канонерок".

У повідомленні з Тріполі газета „Ню Йорк Таймс" подає, що кілька днів тому в Лівію прибули два совєтські підводні кораблі. Пізвідомляють також, що ракети, які Лівія недавно купила в Совєтському Союзі, вже встановлені. „Ню Йорк Таймс" пише також, що вулиці Тріполі спокійні, як у звичайні дні, і нема найменшого натяку на „стан бойової готовости".

У СВІТІ

ДЕЯКІ РЕЧНИКИ Пентагону признаилися, що Уряд ЗСА бере до уваги можливість, що лівійський диктатор полковник Муаммар Каддафі, побоюючись американської чи ізраїльської інвазії, може дати дозвіл на причалення совєтських воєнних кораблів до своїх портів, призначених для тяжких суден. Не виключно, що ЗСА тому вирішили збільшити свою морську фльоту в Середземному морі, — кажуть політичні спостерігачі, і почали морські маневри біля берегів Лівії.

МОСКВА ПОСТАВИЛА тепер Південну Корею у дуже незручне положення. Речники совєтського Олімпійського комітету заявили, що совєтські і сателітні спортовці не братимуть участи в чергових Олімпійських ігрищах в 1988 році, якщо ці ігрища не будуть поділені на обидві частини Кореї. Перша половина повинна відбуватися в Сеулі, столиці Південної Кореї, а друга в Пйонґянгу, столиці північної частини.

У ВАШІНҐТОНІ ІСНУЄ побоювання, що уряд президента Фердінанда Маркоса може вдатися до драстичних і розпучливих заходів фальшування виборів у Філіппінах. Існує багато причин до такого побоювання. Від часу започаткування передвиборчої пропаґанди таємно „зникли" декілька осіб з опозиції, а дев'ятьох осіб знайдено забитими на вулицях Манілі й інших міст. В Палаті Репрезентантів і Сенаті крім того довідались, що уряд друкує додаткові бальоти, щоб ними „напихати" виборчі урни і тим самим перерішити вибори в користь Ф. Маркоса, „злісного вмираючого диктатора брехуна", як його останньо почала називати опозиція у зв'язку з виявленням деяких документів у військовому архіві ЗСА. На підставі цих документів газети твердять, що він взагалі не брав участи у русі спротиву під час японської окупації Філіппін. Знову ж кандидат від опозиційних об'єднаних партій Коразон Акіно заявила кореспондентам, що вона включиться в революційний рух проти Маркоса, якщо йому буде доказане пофальшування виборів, або якщо вона виграє вибори, але він не захоче допустити до зміни уряду і системи.

ІТАЛІЙСЬКА ПРОКУРАТУРА видала зарядження на арешт палестинського терориста Абу Нідаля, який, без сумніву, був причетний до виконання атентату на летовищі в Римі. За Нідалем пошукує поліція також інших держав світу, щоб поставити його під суд за доконані ним і його групою злочини.

НЕСПОДІВАНО ДЛЯ прокуратури канадський громадянин Джеймс Д.Ф.Моррісон, 69-річний колишній старшина канадської розвідки, признався до вини, що він передавав державні таємниці подвійному совєтському агентові. За це він у початковій стадії отримував по 2,500 долярів. Москва, зорієнтувавшись, що канадська поліція попала на сліди Моррісона, відкликала свого агента з Канади, намагаючись затерти сліди шпигунства. Щоб, як то кажуть „пустити кінці у воду", КҐБ розстріляло свого подвійного агента, який, на їхню думку, передав забагато інформацій канадцям про таємниці СССР.

ІМЕЛЬДА МАРКОС, ДРУЖИНА теперішнього президента Філіппін Фердінанда Маркоса, має в самому тільки Ню Йорку чотири будинки вартістю приблизно 350 мільйонів долярів, — заявив на переслуханні адвокат Беррі Накс перед підкомісією Палати Репрезентантів, яка перевіряє маєтність Маркосів в ЗСА, висота якої переходить у більйони долярів.

ПОЛІТИЧНІ АНАЛІТИКИ і близькі співробітники президента Роналда Реґена підозрівають, що совєтський лідер Михаїл Горбачов веде подвійну політику. З одної сторони він проголошує мораторіюм на випробування нуклеарної зброї, пропонує 15-річний плян роззброєння, а з другої сторони, як доказують досліди, продовжує продукувати нові види нуклеарної зброї, зокрема стратегічних ракет далекого і середнього засягу. Крім того він ставить Уряд ЗСА перед „доконаним фактом", тобто перше проголошує, бо це так пропаґандивно вигідно для СССР, а потім пропонує Вашінґтонові долучитись до його пропозації. У Білому Домі і Пентаґоні перевіряють тепер „подвійну політику" і „подвійнеє обличчя" М. Горбачова.

В АМЕРИЦІ

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН ще не представив Конгресові свій проєкт федерального бюджету на 1987 фінансовий рік, а конгресмени і сенатори вже почали обговорювати бюджет. Головним питанням в ньому є, як досягти зменшення дефіциту в цьому бюджеті до 144 біль. дол., не підвищуючи при цьому податків. Позиція Президента відома: він виступає проти підвищення податків і за збільшення на три відсотки видатків на оборону. Голова фінансової комісії Сенату Боб Пеквуд вважає це можливим. Виступаючи перед репортерами, він сказав: „Я думаю, що Конґрес досягне компромісу з Білим Домом і зможе передбачити дефіцит, який не перевищує 144 біл. дол. Правда, для цього ми будемо змушені зменшити фінансування деяких програм, які ми раніше вважали непорушними".

РЕЧНИКИ ДЕПАРТАМЕНТУ справедливости повідомили, що Ренді Майлс Джеффріс, якого обвинувачують в двох пунктах шпигунства, визнав себе винним в одному з них. У першому пункті Р. Джеффріса обвинувачували в передачі і в спробі передачі секретної інформації Совєтському Союзові, у другому — передачі і спробі передачі документів особі, яка не повинна була мати до них доступу. Джеффріс признався винним у другому пункті і максимальною карою для нього може бути 10 років ув'язнення і кара у висоті 10,000 дол. У другому пункті шпигун міг дістати довічне ув'язнення.

ІЗРАЇЛЬ ПОВЕРНУВ З'єднаним Стейтам Америки 51,6 міл. дол. із суми 1,2 біл. дол., які були виділені йому як економічна допомога. Згідно з прийнятим у грудні минулого року законом про збалянсований бюджет, ЗСА повинні зменшити на 4,3 відсотка допомогу чужинецьким державам у 1986 фінансовому році. Всі країни, крім Ізраїля, дістають американську допомогу чотири рази на рік. Ізраїль дістає допомогу одноразово, в жовтні, як тільки починається новий фінансовий рік. І якщо інші країни одержать на 4,3 відсотка менше, ніж було передбачено, то Ізраїль, який вже дістав допомогу повністю, мусів повернути частину одержаної суми.

СПЕЦІЯЛЬНИЙ ВИСЛАННИК президента Роналда Реґена, Джан Вайтгед, після зустрічі з лідерами Франції, повідомив, що Франція обіцяла не збільшувати капіталовкладень в Лівії і заборонити своїм спеціялістам заміняти американців, які виїдуть з цієї країни, виконуючи розпорядження Р. Реґена. Аналогічні обіцянки Дж. Вайтгед дістав і в більшости европейських столиць, які він відвідав. Подібними обіцянками і обмежується успіх візити Дж. Вайтгеда. Всі країни Західньої Европи, крім Норвегії, відмовилися приєднатися до економічних санкцій проти Лівії.

ЄЛЄНА БОННЕР, ЯКА 20-го січня вийшла зі шпиталю, знову опинилась там у зв'язку з ускладненнями, які виникли після операції, перенесеної на серці. Речник массачусетського шпиталю Мартін Бендер повідомив, що родина привезла Є. Боннер до шпиталю і сказала, що вона скаржиться на болі біля серця.

ГРУПА НАУКОВЦІВ, які відають полетом нуклеарного робота „Вояжер-2" повідомила, що цей фоторобот викрив радіосигнали на плянеті Уран. Це означає, що ця плянета має магнетичне поле, що допоможе встановити довжину дня і ночі на Урані. „Вояжер-2" також зробив знімки, які вислав на землю, і які тепер науковці студіюють.

ГОЛОВА УПРАВЛІННЯ ветеранів Геррі Волтерс, який є три роки на тому пості недавно повідомив, що він уступить з того посту. Волтерс був першим адміністратором ветеранів, який не брав участи у жадній війні. Його заступником обрано спенсіонованого ґенерала Томаса Тирнеджа.

ПОЯВИВСЯ АЛЬМАНАХ УНС НА 1986 РІК

Джерзі Сіті, Н.Дж. — Альманах Українського Народного Союзу на 1986 рік вже вийшов друком і є у розсилці. Жива, кольорова обкладинка роботи мистця Богдана Титли притягає око, а цікавий і різнородний зміст дає читачеві можливість вибрати матеріял до своєї вподоби.

Особливо багато тим разом в календарі заступлена белетристика, актуальна і така, якої брак відчуває постійно український читач у вільному світі.

Альманах поділений тематично на чотири відділи: „Українці в розсіянні і на поселенні", „Великому ісходові — 40 років", „Іванові Франкові у 130-річчя і 70-річчя", „На нашій не своїй землі — тепер і колись".

В поодиноких розділах вміщені статті таких відомих журналістів і публіцистів як Іван Кедрин, Василь Маркусь, Філарет Лукіянович, Богдан Остап'юк, Степан Куропась, літературознавців Анни Власенко-Бойцун, Остапа Тарнавського, Михайла Лози, Людмили Волянської. В англійській мові поміщена стаття з історичною тематикою д-ра Володимира Трембіцького.

Поезія заступлена тим разом тільки Іваном Франком з його не кругиі дати народин і смерти.

Оповідання і есеї є пера Любови Коленської, Іванни Савицької, Ольги Кузьмович, Ірини Дибко і Євгенії Бойко-Дімер, а спомини крім вищезгаданих авторів також Станислава Берегуля

Заголовна сторінка альманаха.

ки, Степана Цимбали і Арнольда Які.

Альманах розпочинається календаріюм, а на кінці містить ряд оголошень українських видань, установ та організацій.

Хто досі не замовив альманаху може це зробити на адресу адміністрації „Свободи": 30 Montgomery Str., Jersey City, N. J. із залученням 8 дол.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda (USPS 50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Postmaster: Send address changes to
Svoboda • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Поміч борцям за свободу

Недавній синдикований колюмніст, консервативний республіканець Патрик Бюкенен, який став членом штабу Білого Дому з титулом „Директор у справах комунікації", пригадав так звану доктрину Реґена, яка стосується допомоги протикомуністичним рухам у різних країнах. Із досить обширної його заяви сутньою є засада, що ЗСА, як світова потуга, має обов'язок помагати тим країнам і народам, які стали предметом комуністичної експансії. Ця допомога не мусить бути військова, хоч і така її форма не виключена, але в першу чергу має бути, політична, фінансова, допомога доставою зброї і вишколом добровільців, які прагнуть збройно протиставитися насильному режимові. Ця у скороченні доктрина Реґена подібна на доктрину, що її у зв'язку в В'єтнамською війною проголосив був Ричард Ніксон. Тієї війни не започаткував Ніксон, тільки його демократичний попередник Линдон Джансон. Але Ніксон змагав до закінчення В'єтнамської війни, проголосивши її „в'єтнамізацію", себто обмеживши ролю Америки до узброєння, вишколення і вивінування збройних сил Південного В'єтнаму, щоби вони самі зуміли оборонити себе проти аґресії збоку комуністичного Південного В'єтнаму. І Америка тільки тому програла В'єтнамську війну, що 1) Линдон Джансон спутав був руки тамошнім генералам, диктуючи їм стратегію і тактику, що їх придумували у Вашінґтоні його цивільні дорадники, демократи, і 2) тому, що ворожий Ніксонові Конґрес відмовився давати дальшу допомогу Південному В'єтнамові.

Справа стала гостро актуальною у зв'язку з посиленим експортом комунізму, що його повела Москва не у формі суперницької з демократією ідеології, а у формі збройної аґресії, веденої військом, вербованим совєтською аґентурою.

Для американського Уряду справа стала ще й тому гостро актуальною, що саме тепер йдеться про схвалення бюджету на наступний фіскальний рік і — послідовно — про схвалення у ньому відповідних сум для різних країн, які підходять під з'ясовану вище доктрину Реґена. Довга черга терористичних актів, режисерованих або безпосередньо комуністичними країнами, або спонзорованих комуністичними державами, збільшила шанси Уряду дістати від Конґресу легше поважні суми для „борців за свободу", як їх окреслив був Реґен. Конкретно, йдеться про Анґолю, Афганістан, Камбоджу й Нікараґуа. Кожна з цих країн — це окрема проблема.

Що стосується Афганістану — то тамошні борці за свободу, активні опозиціоністи-партизани, найбільш відомі всьому світові. Від інвазії до Афганістану у 1979 році Москва втратила там із кругло 130,000 свого війська яких 30,000 вояків убитих партизанами, які діють із баз в сусідньому Пакістані. ЗСА помагають їм грішми, зброєю, вишколом і політичною дією. Окупація Афганістану коштує Москві уже яких 6 більйонів дол. Тому Ґорбачов дав пізнати Реґенові, що він готов відкликати відтіль війська, але із збереженням обличчя": щоб там був і надалі комуністичний — льояльний супроти Москви, уряд і щоби Америка туди не втручалася. Америка готова не втручатися, але під умовою, що відбудуться там вільні під міжнародною контролею вибори — на що Ґорбачов не погоджується.

Ґорбачов у принципі готов перевести відкликання 20,000 кубинських військ з Анґолі, але тамошня проблема ускладнена острахом, щоб не скомпромітувати Америки в очах всього чорного населення Африки, що Америка опинилась би на одній лінії з біло-расистським урядом Південно-африканської Унії. В найближчому часі має прибути до Вашінґтону лідер борців за свободу в Анґолі Йосан Савінбі і тоді напевне будуть розглядати цю проблему з усіх аспектів. Третя країна, загрожена активним експортом комунізму, це Камбоджа, колишнього одностайного Індо-Китаю. Оперує там військо комуністичного В'єтнаму. Американські противники збільшення допомоги тамошнім протикомуністичним партизанам з руху „Хмер Руж" бояться, щоб після перемоги над комуністами не прийшли до влади партизани під проводом Поль Пота, який вкрив себе неславою вирізання десятків тисяч цивільного населення. Врешті четвертою країною, яка найбільш небезпечна для Америки, бо географічно найближча це Нікараґуа. Конґрес схвалив у минулому році для Нікараґуа тільки 27 мільйонів „невійськової допомоги". Реґен вимагає тепер трикратно більшої суми.

Уся ця проблема є одною з найбільших болячок американської закордонної політики, американської безпеки і американського бюджету. Широкі кола суспільства в цій проблемі не визнаються, проте вона існує і становить один з найтвердших горіхів, що їх мусить розгризти Білий Дім і Капітоль. Нас, українців, ця проблема близько цікавить, бо колись українські борці за свободу можуть зажадати, щоби до них застосувати доктрину Реґена і дати допомогу для визволення України.

Роман Ільницький

ПРО МУЗЕЙ І ПРО УКРАЇНСЬКУ КУЛЬТУРУ

На сторінках „Свободи" надруковано кілька статтей пера Богдана Цимбалістого на тему Українського Музею (УМ) і його значення для української культури з особливим наголосом на конечність придбати для нього власне приміщення.

Ми вповні поділяємо погляди автора тих статтей і хочемо добавити до вже сказаного ще кілька думок.

Насамперед хочеться пригадати і наголосити, що українська суспільність в Америці й інших країнах поселення дуже уважно і з великим зрозумінням поставилась до своїх духових потреб. Пригадаймо тільки про десятки, а може й сотні церков, що їх збудовано за останні 30-40 років в Америці й Канаді коштом грубих десяток мільйонів долярів. Скільки ж, (а може й більше!) видано на народні доми, кредитові кооперативи, пластові й суспільні приміщення, спортові галі й площі. Мільйонові фонди поставлено до диспозиції українському Гарвардові, Енциклопедії Українознавства, Науковому Товариству ім. Шевченка, Українській Вільній Академії Наук.

На жаль, з деяким запізненням звернено увагу на розбудову музеїв, що є необхідним складником культурного життя кожної розвинутої спільноти, хоч і на цьому полі ми не цілком без успіхів, бож є в нас музеї в Стемфорді, в Бавнд Бруку, Чикаґо, Торонто, Едмонтоні і насамперед в Ню Йорку. Пишу „насамперед" тому, що цей музей корисно вирізняється своїм широким задумом та професійним підходом до всіх проблем, що є зв'язані з його теперішньою діяльністю та за цією, що її заплямовано на найближче й далеке майбутнє. Вирізняю його ще й тому, що він придбав собі признання не тільки серед широких шарів українського громадянства. Мусить бути щось вийняткове і особливе в цій нашій установі, коли глибоко закорінені, заможні і досвідчені американські діячі на полі музеїв і музейництва відбувають свої конференції у скромних приміщеннях Українського Музею, запрошують до себе з доповідями його діячів, допомагають фінасово, пишуть про нього на сторінках впливової преси, приймають зорганізовані ним виставки до свої пишних музейних палат.

Сила й важливість цього музею також в тому, що він має свій осідок в Ню Йорку, у столиці американської, а то й світової культури, у місті що його кожного року відвідують від шість до вісім мільйонів туристів зі всіх країн світу.

Усі ці успіхи і досягнення стають ще вагомішими, коли згадати, що УМ розгортає діяльність не у своєму власному будинку, а в домі Союзу Українок, у кількох кімнатах, які ані своїм розміром, ані розміщенням аж ніяк не відповідають потребам і вимогам музею. Боляче згадувати, що абсолютна більшість з великим трудом придбаних культурних цінностей з різних ділянок народної і індивідуальної творчости (в більшому репрезентативних наших мистців) ще ні разу не виставлялись. Цілі галузі української культури залишаються невідомими ширшим колам української і позаукраїнської громадськости лише тому, що нема відповідних приміщень для давно передбачених, але ніколи нездійснених виставок.

Так ми підійшли до найважливішої і невідкладної проблеми віч-на-віч з якою стоїть нині Музей, а разом з ним й доля української культури поза межами України: ми зіткнулися з питанням, репрезентативного дому, як засобу для високо задуманої популяризації культурних надбань нашого народу включно із цією його частиною, яка поселилась поза кордонами України і насамперед в Америці й Канаді.

Про потребу такого дому витрачено багато слів, але конкретні заходи в тому напрямі зроблені аж на переломі останніх 1985/86 років. Управа Музею, спостерігаючи як марнуються великі й вигідні шанси поширення знань про українську культуру на американському континенті, рішилась перейти від слів до діл: випозичила в Українського Народного Союзу 850,000 долярів і закупила площу під майбутній дім музею й дім української культури в надії, що уктраїнська громада не залишить її осамітненою, а підтримає її фінансово і морально.

Отже сталося те, що треба було зробити багато років раніше: зроблено перший крок в напрямі будови дому Українського Музею! Він стоятиме в центрі „української дільниці" в сусідстві церкви і школи св. Юра, Наукового Товариства ім. Шевченка, Української Кредитівки, Народного Дому, Пласту, СУМ-у, Дому Українського Визвольного Фронту тощо. До речі, ще донедавна скромна „українська дільниця", швидкими темпами перебудовується на репрезентативний район хмародерів і тому ціни землі там зростають з дня на день. Це може був останній момент, в якому ще можна було закупити площу за „приличну ціну". „Завтра" було б вже запізно.

Отже перший крок в напрямі здійснення великого задуму — зроблено! Акцію пущено в рух.

Будова приміщень для репрезентативного Музею розпочалась! А коли вона закінчиться залежатиме від нас всіх і від кожного й кожної з нас окремо. Який же це був би моральний успіх, коли б за три роки, точно у тисячоліття Хрищення України, ми принесли б їй в дарунку палату для збереження надбань її прадавньої культури!

Роман С. Голіят

Жиди в СССР

Jews in the USSR. Figures, Facts, Comments, by Avtandil Rukhadze, Novosti Press Agency Publishing House, Moscow 1984, 112 pages.

У вступі до цієї публікації Рухадзе каже, що восені 1978 року сенатор Джекоб Джевітс і Ейбрагам Рібікоф відвідали СССР. На їхню честь амбасадор Малколм Тун влаштував прийняття, на якому представив Рухадзові сенатора Джейвітса. Під час розмови Рухадзе вручив Джевітсові перший випуск повищої книжечки. Після прочитання сенатор погодився дати йому інтерв'ю. Сенатор дотримав слова й в розмові з автором цієї публікації заявив, що багато з проблем порушених у повищій публікації не є відомими для читачів на Заході й до деяких місць він має сумніви.

Там читаємо, що вже в 132 році палестинські жиди примандрували й поселилися на Кавказі, головно в Грузії. Перші жидівські поселенці в Києві й Латвії приблизно в VIII столітті, а в Білорусі в XV столітті. В історії московської держави перша згадка про жидів датується 1474 роком. В середньовіччі переслідувані жиди на Заході Европи знайшли притулок в Росії.

Автор вказує на переслідування жидів царським режимом, коли жиди були позбавлені громадянських прав, а щойно жовтнева революція зрівняла їх в правах з усіма 120-ма народами СССР. У 1935 році в СССР було 30 відсотків бюрових працівників жидів. Під час війни з нацистами СССР втратив 20 мільйонів свого населення. 160,000 жидів відзначено орденами за їхню хоробрість в боротьбі з нацистами. В минулому й тепер в рядах Червоної армії нараховувалося 100 генералів жидівського походження. В Бабиному Ярі нацисти розстріляли 200,000 осіб, в тому 70,000 жидів.

Перепис з 1979 року вказує, що лише 14,2 відсотка жидів уважає „ідіш" за свою рідну мову. Уряд вираховує ряд визначних жидів, імена яких є на всіх відтинках державного життя СССР. В Ленінграді, де живе 160,000 жидів, 1,5 відсотка ходить до синаґоги. На терені СССР функціонує 92 синаґоги. Найбільш активна, — це московська синаґога; цей рабин має особисті зв'язки з рабинами в ЗСА, Канаді і Мадярщині.

Там читаємо, що в 1934 році створено для жидів автономну республіку Біробайджан. Це є перша жидівська держава на протязі 2,000 років. Зроблено це тому, щоб дати жидам нагоду до своєї національної незалежности. Одначе, як далі читаємо, то жиди не придержуються і не практикують релігійних звичаїв, тобто не їдять кошерного мяса й не обрізують немовлят, бо помалу в „общепонятному котьолку" затрачують свою ідентичність, як і інші народи.

Жидівські скупчення, пропорційно до інших національностей, мають більше число студентів. В тому вони випередили росіян, українців і білорусинів. Пересічно в СССР є 196 жидівських студентів на 10,000 населення. В академічному році 1978-79 було 329 студентів жидів на 10,000 жидівського населення. Своїми статистичними даними про досягнення жидів в СССР автор старається доказати, що в СССР не існує дискримінація, мовляв, усі рівні в правах. У Верховній Раді СССР є вісім жидів. Понад 100 письменників і літературознавців, ряд композиторів, науковців і працівників сцени були особливо відзначені.

Із СССР виїхало 250,000 жидів. Автор старається доказати, що всі вони тужать за своєю „родіною". Жидівські багатії і сіоністи намовляють совєтських жидів, щоб вони виїжджали до Ізраїля, бо їм потрібно „гарматнього м'яса" в боротьбі з палестинцями. Деякі з еміґрантів повернулися до СССР і включилися в Антисіоністський комітет, завданням якого є поборювати сіоністські наклепи на СССР.

Автор каже, що антисемітизм існує не в СССР, тільки, в Америці й Західній Европі. На своє оправдання він згадує про підпал синаґоги в Бруклині й Парижі.

Осібний розділ призначено для засуджених осіб. Анатолія Щаранського засудили за шпигунство в користь ЗСА, д-ра Михайла Штерна засудили в Вінниці за продаж лікарств (спекуляцію), та ряд інших осіб. Большевицька пропаганда має завжди на все своє оправдання.

Після перепису населення СССР з 1979 року, там було 1,810,876 жидів, тобто 0,7 відсотка всього населення. Між світлинами знаходимо Якова Свердлова, який за словами автора, був найближчим співробітником Леніна і секретарем ЦК Російської соціял-демократичної робітничої партії большевиків.

Роман Кухар

В ОБ'ЄДНАНИХ СИЛАХ НАЦІОНАЛЬНО-ДЕРЖАВНИЙ ЗРІСТ

Іван Филипчак: „Будівничий держави". Історична повість з XII сторіччя. Друге справлене видання. Обкладинка Марти Анни відтворена з оригіналу. Передмова з першого видання о. Романа Луканя, ЧСВВ, вступне слово від Видавництва, бібліографія літературних і наукових праць автора з його портретом і додатковим списком доступної літератури Ів. Филипчака й Ірина Дибко. Видавництво Юліяна Середяка, Буенос Айрес, 1985, ст. 150.

Завдяки д-рові Борисові Филипчакові, синові невтомного працівника на літературному полі й автора цілої низки історичних повістей, головно з нашого середньовіччя — Івана Филипчака, його значні в галузі історичної повісти здобутки, затрачені і недозволені в Україні совєтським окупантом, не пропали, а стануть повчальною лектурою, як і були нею раніш у 1930 роках для чергових поколінь нашої молоді.

У вступному слові видвигнено значення того роду виховної літератури з „Історії України" і приведено деяких важливіших її представників, що черпали свої теми з новіших періодів нашої історії, бо з рідного давноминулого. Їхні твори, як і педагога та громадського діяча Івана Филипчака, коли їх не перевидати, практично втрачені для нас і легко призабуваються за неспокійних еміґраційних умов, а для читачів молодшого покоління вони взагалі недоступні. Чи хто з них матиме, зрештою, нагоду познайомитись, наприклад, з творчістю Осипа Турянського, Володимира Шухевича, чи Осипа Кузьми, коли й старшому поколінню вони мало відомі. Шкода, що й така повість із часів Хмельниччини, як „Жовті води" Миколи Голубця, залишається поза увагою сучасного читача, а колись вона насажувала переможними погвигами нашого війська уяву й горду свідомість юних читачів тридцятих років у краю.

Добре, що в увідному слові до „Будівничого держави" подано основні дати з життя І. Филипчака, бо часом в літературних оглядах їх переочують, а така довідка, крім хоч короткої характеристики письменника, є необхідною вказівкою про його добу та місце в ній даного автора. Теж дуже допоміжна для освоєння змальованої автором доби твору мапа Галичини того часу, поміщена на обкладинці книжки.

Іван Филипчак, що старанно вишукував для тем своїх повістей конструктивні первні навіть з-посеред найважчих періодів нашої історії, в обговорюваній книжці вибрав постать Володимира Володаревича, відомого в історії тієї доби під найменням Володимирка — батька Ярослава, званого Осьмомислом, внука Ростислава, правнука Ярослава Мудрого і праправнука Володимира Великого. Землі могутньої Київської держави Руси України почали розчленовувати між чисельним родом Рюриковичів, доки дійшло до сумної стадії т.зв. „ізгойства" серед княжих нащадків залишених без територіяльного наділу, а власне пограбованих з нього міцнішими своякаміспадкоємцями. По смерті обидвох Ростиславичів — трагічно осліпленого Василька й Володаря, розпалася, до того часу, приналежна до Київської держави Галичина на чотири княжі уділи, що, у свою чергу, загрожувало дальшим політичним розпадом цієї найдалі висуненої на захід з українських земель. Завдяки здібному та вельми проворному „збирачеві" галицьких земель, Володимиркові, Перемиське, Звенигородське й Теребовельське князівства об'єднано в одну державу Володимирка, який і переніс свою столицю з Перемишля до розбудованого ним Галича. Таким чином до політичного падіння Галичини не дійшло, навпаки, зросла вона на силі й небувалому досі розростові. У той час простягалась Галичина з заходу, включаючи Сяніччину, Перемищину, Ряшівщину, Ярославщину, частину т. зв. Червенських городів та оспорювану Київськими князями Погорину з Буськом, на Подільщину й далеко на південь здовж Дністра, аж до Чорного моря.

До трудного завдання автора належало показати постать Володимирка в наскрізь позитивному світлі, як великого князя й будівничого держави, дарма що його засоби для осягнення цієї цілі не були завжди похвальні. Володимирко не дотримав обітниці складеної під присягою Київському князеві Ізяславові Мстиславичу щодо віддачі йому

(Закінчення на стор. 3)

У ВАШІНҐТОНІ СТАЛО відомо, що президент Роналд Реґен поважно застановляється над скликанням вершинної конференції некомуністичних азійських держав. Така зустріч мала б правдоподібно відбутися у другій половині травня ц.р., хоч офіційного повідомлення Білий Дім ще не опублікував. Дводенна сесія мала б відбутися на індонезійському острові Балі у часі поїздки Президента ЗСА на кожнорічну конференцію сімох індустріяльних держав, яка цим разом відбудеться в Токіо, Японія.

МОЇ ПЕРШІ КРОКИ НА „ЗЕМЛІ ВАШІНҐТОНА"

Написав ВОЛОДИМИР БАРАГУРА

V

Трапився й один смішний випадок. Під час відпочинку присівся до мене один якийсь новий робітник поляк та й каже:

— Знаєте, тут є мій земляк заступником формана. Але ці американські поляки якісь дивні. Вони дуже смішно говорять по-польськи. Сьогодні він прийшов і почав зі мною розмову й каже:

— Мув дис! (Посунь це). А йому відповів: — Та цо бенде мувіл... Він видивився на мене, здвигнув плечем і відійшов. За хвилину вернувся, без слова показав мені шафку й казав почистити під нею підлогу.

Я засміявся:

— Та він сказав по-англійськи „відсунь це". А ви як зрозуміли?

— Я зрозумів, що це було сказане по-польськи: „Муф дзісь" (говори сьогодні), тому й відповів йому: „Цо бенде мувіл".

Я вияснив полякові, що це не був його земляк, заступник формана, а сам форман „айриш" Фред, якого він помилково взяв за поляка.

. . .

Незабаром усміхнулася до мене щербата доля. Один знайомий сказав мені, що є два місця „на день" у готелі „Едісон". Ми пішли разом на інтерв'ю, яке відбула з нами „гавскіперка". Хоч знайомий говорив краще по-англійськи від мене, то вона прийняла на працю мене, а йому сказала „Ві кол ю ап". Таке сказання однозначне з відмовою. Я мав чисту совість, бо не взяв його місця, тому що „вакансів" було два.

Цей готель мав цікаву історію. Побудував його галицький жидгандляр лахміттям, який їздив возиком і збирав старі одяги, ганчірки, папір, відпадки матеріялів тощо. За придбаний гріш купив парцелю й почав будувати готелик. Згодом став доробляпися й здвигнув 17-поверховий будинок. Готелеві працівники оповідали, що старий власник був людиною доброю, розумів людське горе, ставився до робітників доброзичливо. Кожного року під Різдво виплачував додаткову „пейду" і робив їм „Крісмес парті" з багатим холодним і гарячим буфетом, напоями і музикою. Всі працівники були тоді рівні, урядовці, а навіть дружини власника і менаджерів танцювали з звичайними робітниками. Після смерти старого готель перейшов на власність його трьох синів. Відносини погіршали, але „крісмесова" традиція збереглася, хоч у скромнішій формі.

Праця була легша, ніж у Валдорф-Асторія, хоча б тому що денна. Була ця невигода, що вільні дні дали мені в середу й четвер. Початково мусів я працювати в підвалі — рахувати рушники, які відсилали до пральні або привозили чисті до готелю. Треба було працювати швидко й акуратно та точно рахувати, а рушників була тьма-тьменна.

Незабаром перенесли мене на куди легшу працю. Я мав розвозити чисту постіль по кількох коридорах і складати до шафок прибиральниць. Інколи закликали мене помагати приготовляти балеву залю на весілля, прийняття, збори, паради. Тоді попадали мені „типи".

Раз попихав я свій візок попри відкриті двері якоїсь кімнати. У кріслі я побачив огрядну розсміяну даму. Вона покликала мене до кімнати. Я думав, що хоче якоїсь послуги, але приємно розчарувався. Дама посадила мене на крісло й каліченою англійською мовою з еспанським акцентом почала мені, послуговуючись жестами, лепетливо розказувати, що вона співачка-солістка з Південної Америки, мала успішний виступ у Карнеґі Голл і прихильні рецензії в нюйоркській пресі. Вона не пам'ятала себе від радости і щастя. Почастувала мене вином і обдарувала двома ґратісовими квитками вступу на її найближчий концерт.

В готелі працювало „гавсменами" кілька українців, з якими я зустрічався під час обідової перерви. Був тут теж старший віком росіянин, колишній капітан царської армії. Ми познайомилися. Він махав рукою на інших робітників:

— Ето хам'йо. Знаю, что ви українєц, а ви знаєтє, что я русскій, но ми люді інтеліґентниє, можем розґаварівать".

Продовження буде.

Зустріч св. Миколая з дітьми в парафії свв. Володимира і Ольги

Свято Миколая, давнє і надзвичайне, як найкращі спомини дитинства чи ранньої юности, відбувається щороку як чудовий звичай обдаровування дітей (і дорослих), обдаровування нес подіваного, анонімного. У дітей це свято зроджує потребу „бути добрими, чемними" — лише такі умовини ставить св. Миколай, для дорослих є матеріяльним потвердженням чиєсь пам'яті.

Сам „ритуал" відбувається майже однаково, але бувають ще додаткові мистецькі програми, рівень і якість яких залежні від уяви і помислів організаторів. Треба признати, що Гостини св. Миколая, організовані Сестрицтвом Покрова Пресвятої Богородиці, при соборі свв. Володимира І Ольги в Чикаго втішаються вже від самого початку признанням за високий свій рівень.

Цьогорічна програма в неділю, 22-го грудня 1985 року, була прекрасною. Участь в ній брало 66-ро дітей з з Української Балету і Народно-сценічного Танцю при парафії свв. Володимира і Ольги, які представили „розтанцьовану казку", до якої текст під заголовком „Гостина св. Миколая у Гоци Драли", дуже сприємливий для дітей, приготовила Галина Заяць. В казці — таємничі пригоди Гоци Драла і Ґномика Ромтомтомика. Гоца, розумна проворна дівчинка, прибирає „свою хатку на узліссі", бо всі тут сподіваються небесного гостя, св. Миколая. Втомившись „прибиранням" і танцями із своїм котиком-пустунчиком, здрімнула та у сні перенеслась на барвисті левади України, в Карпати. Левада, як барвистий килим, заквітчаний дитячими головками-роменами, маками, волошками і ін., на знак Королевої-Весни пробуджують своїми танцями все довкілля — ліс, до життя. За квітами з'являються пишні гриби-мухомори, але їх панування коротке, бо сильні, горді боровики-козаки перемагають мухоморів. Ще добре не „віддзвеніла" боротьба грибів, а вже на поляні великий індивідуаліст, коник — стрибунець, „сам собі грає, сам підскакує, гуляє".. В лісі „повно є бжілок, хоч працюють все на славу та тепер ще на забаву, на поляну цю прийшли, ще й зозульок привели", разом кружляють, танцюють, а краса їх одягу манить і любує зір публіки. Не може забракнути в дитячому краєвиді й ведмедиків, тож і вони розвеселюють дітей своїми дотепними танцювальними витівками. Та краєвид міняється - налітають вітри, навівають снігові хмари. Починається панування Зими, яка починає танок зі своїми сніжинками. Все довкруги вкривається білим пушистим снігом. Тишу ворушать завірюхи своїми „шаленими" танцями (знаменито виконаними) і стіхія тихне та ненадовго. У відвідини до Гоци прямує Ґномик-Ромтомтомик, веселий юнак, з радощів витанцьовує, що тільки вміє. Та тут страшна пригода — він попадає в пекельний крутіж розгуляних чортиків, які зачули про відвідини св. Миколая та й наблизились до хати Гоци Драли. Метушня і крики, на щастя, розбудили Гоцу і вона рятує Ґномика, поганяючи чортів. Гоца ще має трохи часу, щоб упорядкувати поляну, в чому допомагають завзято зайчики. В тій хвилині чути дзвінки і з бічних дверей через залю маєстатично іде св. Миколай в супроводі ангелів, а всі присутні, зворушені, разом з діточками на сцені співають „Ой, хто, хто Миколая любить"... Св. Миколай достойно займає своє місце на сцені, вітає дітей і всіх присутніх та приступає до дуже „відповідальної" функції нагороджувати, обдаровувати.

Зазульки і Бджілки танцюють на хвалу св. Миколая

Свято Миколая — це велике дитяче свято в парафії, це теж і небуденна подія побачити стільки дітей в один час. А які чудові реакції дітей, глядачів. Вони піддаються звукам танцювальних мельодій та й собі підтанцьовують. Бабці обтирають сльозини, матерів гордощі „розпирають" (особливо за тих, що виступають), а батьки бігають з апаратами, щоб „увічнити" своїх малих артистів. Заля повна радісного гамору, захоплення. Як добре, що при парафії є „свої артисти" згадана вже Школа Балету під мистецьким керівництвом Роксани Дикий-Пилипчак і Марти Городиловської-Козицької, яка була теж наратором-розповідачем казки, що є знамениті проєкти костюмів і руки, що їх виконують (головні прізвища: Д. Дика, О. Касіян - Гулик, Б. Доміно, Н. Завадович, Л. Калін, О. Мороз, матері і бабці дітей).

Три покоління вітають св. Миколая

З виконавців — зворушливо чудових дітей (неможливо вичислити усіх поіменно) — сольові танці виконали: Гоца — А. Леґдон, Киця — М. Поливка, Царівна Весна — Т. Лоско, Коник — Стрибунець — М. Міскевич, Зимова Царівна — Т. Караваң, Гномик — Г. Караван. Збірно танцювали: Квіти - 9 дівчаток, Гриби – Мухомори — 7 дівчаток, Гриби – Боровики — 5 хлопців, Бджілки і Зозульки по 7 дівчаток, Ведмедики — М. Женчук і М. Міскевич, 4 Сніжинки, Завірюхи — 7 дівчаток, Чортиків — 3-х хлопців, Зайчики — 6 хлопчиків і Янголи — 3. Єдиний незмінний знаменитий св. Миколай! Допомагали Ю. Заяць, Р. Заяць, Р. Завадович (афіші).

Усім разом, з невтомним Сестрицтвом на чолі, глибокий поклін за труд для збереження чудової традиції свята о. Миколая!

ІКА

Пам'яті Петра Німировського

Дня 20-го грудня 1985 року помер у Ню Йорку Петро Німировський, колишній учасник Листопадового Зриву і вояк Української Галицької Армії, член культурно-освітніх організацій, патріот і прикладний християнин.

П. Німировський народився 30-го липня 1899 року в Дунаєві, повіту Перемишляни. Дунаїв—це містечко, положене в горбковинно-лісистій околиці Опілля над Золотою Липою, притокою Дністра. Затишний цей куток нашої країни веде нас у сіру давнину і згаданий у старих записах. В XУ сторіччі Дунаїв і околишні села належали до латинського Львівського архиєпископства. В 1430 році Дунаїв одержав Маґдебурське право, що охороняло його від податків і пособляло розвинутим у Дунаєві торгівлі й ремеслам. Архиєпископ Григорій з Сянока заклав тут свою резиденцію і збудував замок, в якому ховалися мешканці від нападів татарів на протязі багатьох років. В XУІІ-XУІІІ сторіччях Дунаїв був славний виробами мідяних котлів і своїми пекарнями.

Між двома світовими війнами Дунаїв відзначився в нашій історії культурно-освітньою працею під впливом священиків і місцевих національно свідомих провідників.

Петро Німировський ходив до гімназії в Рогатині. Коли 31-го жовтня 1918 року підготовлялося проголошення української держави, він, 19-літній юнак, з кількома іншими юнаками перебрали в українські руки залізничну станцію в Дунаєві, роззброюючи біля 100 австрійських вояків і старшин. Після того був приділений нашою владою до станції як телефоніуст, а згодом перенесений до Задвір'я біля Львова до 4-ої Золочівської Бриґади УГА. Він брав участь в успішних боях Української Галицької Армії з польською армією під Чортковом. Але забракло набоїв і наша армія мусіла відступити за Збруч.

Біля Залісся П. Німировський дістав призначення до підстаршинської школи. При дальшому відступі він опинився біля Старої Ушиці над Дністром. Тут Галицька Армія, здесяткована боями і тифом, перестала існувати. Німировський з кількома земляками повернувся до Дунаєва, де важко захворів на еспанку.

Після програної війни Німировський і ще кілька свідомих дунаївців зайнялися культурно-освітньою працею, хоч де могли, вели також і політичну акцію. Це проявилося, наприклад, у заклику до бойкоту польських виборів. Із-за цього він і його друзі були заарештовані. Того самого року завдяки їм була заснована в Дунаєві кооператива „Єдність". Згодом відновлено читальню „Просвіти", і Німировський був головою її на протязі 15-ти років. Ще пізніше засновано „Касу", в якій він був скарбником, і також спортове товариство „Сокіл".

В 1929-1931 роках дунаївці завдяки допомозі земляків з Америки закупили площу і збудували Народний Дім. В 1930-их роках засновано молочарню і дитячий садок. Польська поліція з молодіжжю і в порозумінні з старостою робили перешкоди українцям і викидали з праці. Але не зупинили росту національної свідомости серед українців.

З приходом большевиків до Галичини культурно-освітня праця припинилася. Не дуже покращала ситуація з приходом німецької влади. Німировський, що довгі роки вів склеп і набув практичного знання в купецтві, перейшов до Перемишлян, де згодом його вибрано директором Повітового Союзу Кооператив.

В липні 1944 року П. Німировський покинув рідну землю і переїхав на еміграцію. Остаточно прибув до Ню Йорку, де залишився до кінця життя. Тут належав до кількох товариств. В товаристві „Самопоміч" був довголітнім бібліотекарем. Ходив до церкви і на українські національні імпрези. Залишив по собі добру згадку.

Інж. Нестор Пінковський

В об'єднаних...

(Закінчення зі стор. 2)

Погорини; поставив проти себе важкими зборами данини бояр і міщан, що причинилось до короткотривалої втрати його влади в користь Іванка, т.зв. Берладника; приневолив свого сина Ярослава з державних оглядів одружитися з Ольгою, донькою Юрія Суздальського („Довгорукого"), чим довів до зазіхань на Галичину Суздальського двору, а накладанням з Юрієм до його зміцнення і претенсій на Київський престіл його і його сина Андрія „Боголюбського", що згодом довершив ганебного руйнування української столиці; матримоніяльна політика Володимирка довела, в висліді, теж до особистої трагедії його сина Ярослава й смерти його улюбленої, боярської доньки, Настасі Чагрівної — одної з найсумніших подій цього невідрадного періоду в нашій історії. Нагла смерть Володимирка була наче карою за його непродумані вчинки, зокрема кривоприсягу Київському князеві. На щастя, син Ярослава виявився надійним, мудрим володарем, прославленим окремою апострофою у „Слові про Ігорів похід". Ярослав поклав міцні підстави під майбутню велич Галицько-Волинської Держави.

У повісті відчутні два основні мотиви, відомі з осторог одного з найрозумніших українських гетьманів Івана Мазепи: через незгоду доходить до національної руїни, „самі себе звоюємо" та — щоб завести в державі лад, треба міцної руки володаря. Таким саме намагався змалювати Володимирка Іван Филипчак, що вкладає в уста свого героя слова повчання своєму синові Ярославові: „Київ, якби був ‹батьком›, а не ‹матір'ю руських городів›, не допустив би великої держави до такої загибелі, а своєю повагою управляв би державою так, що всі діти і внуки віддали б йому належну пошану. „Мати українських городів" була за м'яка, кожне з її дітей думало лише про себе, щоб використати й обдерти її, а щира мати все й роздала... Українська держава повинна залишитися власністю одного князя й українського народу. Її не можна ділити на кусні". (ст. 129)

У своїй повісті „Будівничий держави" проклав Іван Филипчак доцільний шлях державницьким ідеям, створюючи водночас дуже повчальну літературу для нашого юного покоління. Зводячи ці ідеї до умов сучасних відносин їх можна б зосередити до принципу міцної народоправної влади цілої нації, справедливої до всіх. Іншою прикметою повісти є дотримування автора історичної правди, як вона передана в Іпатіївському літописі. Поновна поява цієї книжки дуже на часі й її варто включити у список потрібної літератури по наших шкільних осередках. Книжку в ціні 8 дол. можна замовляти, пишучи на адресу: Mrs. Irene Dybko, 2, Crescent Ave. Passaic, N.J. 07055, USA

Дописи з життя громад, установ, організацій, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто розуміє цю вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо зайде потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріялах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському. — **Редакція.**

ЗАЯВА

У зв'язку з появою Бюлетеня Українського Демократичного Руху ч. 4/19 з листопада 1985 року, Рада Українського Демократичного Руху заявляє, що Бюлетень не був узгіднений з Радою УДР і Рада за його зміст не відповідає.

Цей Бюлетень репрезентує думки тільки одного члена Секретаріяту УДР, а не цілого Проводу УДР і його членства.

За Раду УДР:
д-р Олег Волянський
голова,
д-р Роман Барановський
секретар
проф. Михайло Воскобійник
заступник голови

ДОПОВНЕННЯ

У звідомленні з річних нарад Управи СФУЖО, що було поміщене в „Свободі" ч. 5 з 9-го січня 1986 року, при звітуванні референток СФУЖО пропущено, через недогляд, їхні імена. Вони провели успішно дуже важливу працю СФУЖО в своєму засягу, а це: Лідія Гладка, референтка зовнішніх зв'язків, Наталія Даниленко, референтка народного мистецтва, Оксана Бризгун-Соколик, виховна референтка, Анна Марія Баран, організаційна референтка, д-р Наталія Пазуняк, референтка підсовєтських студій.

Дуже перепрошуємо за недогляд.

Екзекутива СФУЖО

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
Найдорожчого БРАТА

бл. п. інж.

Ярослава Когутяка

будуть відправлені

27 і 30 січня 1986 року

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

в Тулюзі, Люрді і Римі в соборі св. Софії, в Монтреалі та церкві св. Івана Хрестителя в в Нюарку, Н. Дж.

•

У світлу пам'ять Незабутнього Брата складаю пожертви на:

Українську церкву в Люрді	$1,000.00
Будову Українського Музею в Ню Йорку	1,000.00
Постійний Фонд Української Енциклопедії	1,000.00

У глибокому смутку —
сестра МАРІЯ КОГУТЯК-ГЛАДКА
з мужем інж. ОРЕСТОМ

У глибокому смутку повідомляємо Родину і Знайомих, що в середу, 22-го січня 1986 р. упокоївся в Бозі, мій Дорогий Хресний Батько

бл. п.

Михайло Лаврук

з Кергонксону, Н. Й., людина дуже доброго серця і громадський діяч, народжений 15-го жовтня 1915 р. в Україні, член Українського Народного Союзу 5-го Відділу.

ПОХОРОН відбудеться в понеділок, 27-го січня 1986 р. з похоронного заведення Humeston, Кергонксон, Н. Й. на український католицький цвинтар св. Духа у Гемптонбурґу, Н. Й.

Горем прибитий
хресний син — ПАВЛО ЛЕБЕДОВИЧ з родиною

Президія Об'єднання Українських Письменників „СЛОВО"

повідомляє з великим смутком, що в неділю, 19-го січня 1986 р., в місті Дітройті, Миш., ненадійно, помер на 76-му році життя, Член Об'єднання „Слово"

бл. п. письменник

Богдан А. Нижанківський-Бабай

ПОХОРОН в суботу, 25-го січня ц. р., о 9-ій год. з церкви Непорочного Зачаття в Дітройті на місцевий цвинтар.

•

Доньці Дарці й усій Рідні висловлюємо наші щиросердечні співчуття.

Президія ОУП „Слово"

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що в суботу, 25-го січня 1986 р. по короткій але тяжкій недузі відійшов у Вічність на 75-му році життя наш Найдорожчий і Улюблений ТАТО, ДІДО і БРАТ

бл. п.

Володимир Роговський

ПАНАХИДА відбудеться в середу, 29-го січня 1986 р., о год. 7.30 веч. в похоронному заведенні Литвин і Литвин при 1600 Stuyvesant Avenue, Union, N.J.

ПОХОРОН в четвер, 30-го січня 1986 р., о год. 9.45 ранку в церкві св. Івана Хрестителя при 719 Sanford Ave., Newark, N.J. на український православний цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

В тяжкій жалобі:

донька — ЛЯРИСА ПУЦЕНКО з мужем ЛЕОНАРДОМ
син — ЮРІЙ з дружиною КАЛІН
сестра — ПАВЛИНА БАРЧИНСЬКА з мужем СЛАВКОМ з родиною
брат — ВІКТОР з дружиною МАРІЄЮ і родиною
внуки — ЛЕОНАРД, ХРИСТИНА, РОКСАНА І МОРІН
та ближча і дальша Родина в Америці, Канаді, Польщі й Україні

Голова СКВУ в Канберрі

26-го лютого 1985 року о годині 9.30 ранку на столичному австралійському аеродромі в Канберрі представники українських організацій від Української Громади АСТ, Легіону Симона Петлюри, Наукового Товариства ім. Шевченка, вокальної групи „Волошки" та громадяни, зустріли достойних гостей — голову СКВУ П. Саварина і його дружину Олену. Шестилітня Ангелина Татарів піднесла дуже гарну китицю квітів, спеціяльно приготовлену пінсіонеркою Н. Гордієнко, а Л. Тризна вручила китицю квітів від імени вокальної групи „Волошки". Привітальне слово виголосив представник Української Громади Канберри.

По полудні гості відвідали пам'ятник жертвам штучного голоду 1932-33 років при УАП Церкві та обдивились церкву св. Миколая і будівлю при ній та інші цікаві об'єкти в Канберрі.

27-го грудня о год. 5-ій по полудні гості відвідали УК-Церкву, а після цього в прицерковній залі відбулася зустріч українського громадянства з головою СКВУ, де П. Саварин виголосив доповідь. Світовий Конгрес Вільних Українців охоплює всю нашу українську спільноту в еміграції сущу, — сказав він, — в якій є виходці з усіх провінцій-територій великої української землі, які творять у вільному світі одну українську родину...

Український народ в Україні знає про нашу еміграційну спільноту, знає, що ми працюємо на допомогу їм і знає, що ми створили світову свою репрезентацію — СКВУ. Вони знають про те, що ми з рамени цієї установи інформуємо вільний світ про жорстокість шовіністичної Москви, яка в поневоленій Україні руйнує церкви, спустошує українську націю, вивозячи в сибірські простори українську людність, а на їх місце привозять росіян та інші народності із національних меншин совєтської імперії... про нищення нашої культурної спадщини, про запровадження насильної русифікації тощо.

Представники української громади зустріли голову СКВУ Петра Саварина з дружиною Оленою (стоять посередині) на летовищі в Канберрі.

Наша американська еміграція, яка в основному походить із земель Закарпаття та Галичини, має столітній вік...Але не дивлячись на те, що прожили століття на чужині, вони зберегли свою Церкву, культуру, традиції і мову, вони не втратили своєї національної ознаки.

Після Другої світової війни прийшов другий приплив нашої еміграції, але трохи відмінний від першої тим, що перша еміграція була заробітчанська, а нова еміграція більш зполітикована, бо причини її еміграції були ідеологічно-політичні.

Обі ці еміграції потребували довшого часу на перетрактації і підготову до організаційного процесу створення своєї національної репрезентації, що носить тепер назву — Світовий Конгрес Вільних Українців. Створення СКВУ — це прямо чудо нашої еміграційної патріотичної спільноти... Перша світова війна пробудила українську націю, і це національне пробудження завершилось створенням уряду УНРеспубліки, а в процесі короткого часу завершилось актом соборности українських земель.

Як символ нашої національної (соборности) на еміграції ми створили свою світову централю — СКВУ і цей „уряд" провадиться роботою тих українських патріотів, які працюють для заробітку на прожиття, а свій вільний час віддають для праці в нашій централі — СКВУ. Праці в нас є багато. Відбуваємо 4-5 засідань річно. Пленум з Секретаріятом один раз на рік. Прездія СКВУ збирається 8 разів на рік. Після цього приходять канцелярійні справи, які також є невідкладні в їх полагодженні: фінансові, листування і т.п. Наш бюджет виносить біля 100,000 долярів річно, хоч цих фондів не вистачає для ведення наміченої нашої праці...Наше патріотичне громадянство є завжди обтяжене фінансовими даткaми...От тепер проходить збір фондів на оборону чести українського імени проти знеславлення українців.

Москва вбачає і відчуває, що українська спільнота своєю протимосковською акцією роздемасковує підступну імперіялістичну російську політику проти вільного світу. Ми показали світові нечувані мордерства, вчинені Москвою в Україні в 1932-33 роках, це штучним голодом замордовано понад сім мільйонів мирного населення. Знищення „куркуля", як кляси, знищення Церкви і її проводу та вірних ій мирян. Голодові труднощі 1946 року і твердження за останні роки наших дисидентів, переповнені фактами доказів про шовіністично-брутальну систему російського комунізму, який утримується лише терором КҐБ.

Москва має невичерпані фонди і засоби, вживає всіляких методів, щоб нашу протимосковську акцію спаралізувати, а нас, як націю, знеславить фальшивими „документами", виготовленими в ляборатopіях КҐБ.. Москва не шкодуючи фондів, використовує жидівський космополітичний елемент для своїх цілей в протиукраїнському наставленні, щоб цим зaктивізувати в протиукраїнській акції і звичайні жидівські середовища, через яких Москві є легше просунути у вільний світ протиукраїнську акцію.

Прелегент підкреслив, що національна свідомість українців як серед нашої еміграції, так і в краю в цей час є на найвищому рівні, і що ідею національної свободи і принципів демократії не вдається знищити ніякій диктаторській силі, що явно ствердили наші дисиденти.

Церкви, які ми винесли з рідного краю, у вільному світі добре розвиваються. Наукові установи як НТШ, УВАН і новостворені студії Гарварду, ФУСА—Сідней, українські школи, де наші покоління здобувають наукові знання, а через видані ними твори ми маємо змогу проголосить в світ правду про Україну, яка побудована фальшиво на тенденційній базі, — теорії модерного колоніялізму Росії під підступними гаслами російського комунізму.

Щодо наших політичних угруповань, які провадять свою ідеологічно-політичну працю, починаючи від крайно правих і кінчаючи лівими, — сказав П. Саварин, — все це є доказом нашої живучости. Вони провадять ідейно-політичні змагання за кращу ідею для українського народу і за спільну ідею визволення України із російської колоніяльної неволі, і їм це треба признати.

Відносно наших політичних суперечностей, то тут непотрібно все приймати за зле...бо в процесі політичної суперечности в змаганні за кращу ідею викристалізовуються вищі ідеї, які політична група плянує при міняти в житті нашої майбутньої української держави...„Компетишен" — змагання, не веде до регресу, а до прогресу... В політиці не може бути застою...

Основне є те, щоб наші партії могли той спір полагоджувати в такий спосіб, щоб ці політичні конфлікти не стояли на перешкоді у здійсненні вищої всенаціональної — державнотворчої ідеї...Плавюк, Стецько, Гришко, Воскобійник і інші наші політичні лідери — всі вони є синами України і всі вони прагнуть здобути волю українському народові і незалежність української держави...І хоч вони вибирають різні шляхи дійти до тої самої мети, але мети одної — здобуття вільної соборної української держави.

В ділянці науки і мистецтва ми маємо успіхи. Наше мистецтво в еміграційних умовах розвивається скрізь, як рівнож і наука, школи, церква, преса...і на всіх ділянках ми маємо успіхи, хоч не дається нам легко, і це є виявом нашої національної живучости.

Нам треба пам'ятати і свої покоління усвідомлювати в тому, що через науку і мистецтво можна здобути багато в світі для добра України...Візьмем за приклад Японію, в якій є 37 відсотків населення з вищою освітою..., тому вона здобуває світ...Мене радують статистичні інформації з рідного краю, з так званої УССР, що там навчається у вищих учбових закладах півмільйона молоді. Хоч це число не припадає виключно на українську молодь, але якийсь відсоток української молоді таки здобуває вищу освіту. І як би тоталітарна система не намагалась знищить національні почування і ідею демократії в серцях цієї молоді, їй це не вдається. Ця молодь думає про спробу і демократію. Незаперечним доказом цього є наші дисиденти...

А ми мусимо пам'ятати і не забувати про Україну, живучи у вільному демократичному світі — не промарнувати жодної нагоди допомогти нашому народові у його тяжкій боротьбі за свою волю з лютим російським окупантом .А разом з цим наша еміграційна спільнота у вільному світі мусить подбати про моральну і матеріяльну допомогу своїй найвищій українській репрезентації — Світовому Конгресові Вільних Українців, який з вашою допомогою зможе зробити багато корисного на допомогу нашим братам і сестрам, які в нерівній боротьбі змагаються за демократичну свободу, національні права свого народу і своєї незалежної держави — України.

Відзначення Тисячоліття Християнства в Україні дає нам нагоду показати християнам вільного світу брутальну імперіялістичну політику російського комунізму й російської патріярхії супроти Української Церкви, українського народу і української державности...

Західній світ ніяк не може ще й досьогодні виплутатись із туману облудно-підступної московської пропаганди на всіх відтинках людського життя як церковному, суспільному, політичному, робітничо-юнійному русі тощо. І от якраз демаскувати цю облуду є нашим завданням.

І коли ми всі, українська еміграція в світі суща, будемо координувати свою працю в рамках системи СКВУ, то ми, одна українська родина, напевно осягнемо поважних успіхів у всіх ділянках нашої діяльности, а цей успіх буде моральним ударом по нашому ворогові й моральною допомогою борцям в Україні за національну і державну волю нашого краю .

На закінчення промови д-р Саварин закликав наші організації і всю спільноту до спільної національної праці. Голова СКВУ висловив свою вдячність присутнім за виявлену ними гостинність до нього і його дружини та побажав всім веселих Різдвяних Свят і щасливого Нового Року.

Після промови присутні задавали запитання, на які давав вичерпні відповіді д-р П. Саварин.

Як виявилось, що поза членськими вкладками організацій в системі СКВУ, вплачуються, як вільні пожертви від громадян, індивідуально і що таких платників нараховується до 4,000.

Інж. Тризна запропонував унормувати вплату членських вкладок по вимогах статуту СКВУ, та ретельно дотримуватись тих вимог. Бо на останньому З'їзді СКВУ були недомагання в цьому відношенні і деякі репрезентації зловживали правністю своїх делегатів. Зрозуміло, що є повні платники, пільгові (пенсіонерські, старші військовики) і звільнені від вплати . До звільнених треба зарахувати Українську Гельсінкську Групу.

Була пропозиція , щоб СКВУ запровадив оплату індивідуального членства, як гонорову вкладку на Фонд СКВУ, яка мусіла бути декількоступенева по відзначенні фундаторів СКВУ відповідними емблемами. Реалізацією цієї акції платників Фонду СКВУ мусіли б знайтись всі церковні і світські, та політичні організації. У приватній розмові члени ЛПС і голови СКВУ дійшли до такої думки, що д-р П. Саварин поставить це питання на одному із чергових засідань.

При чашці чаю із солодким присутні з гостями провадили розмову про Канаду і Австралію. На цьому закінчилась ця зустріч.

28-го грудня 1985 року на Канберському аеродромі в 9.10 год. ранку члени ЛСП, Упр. Української Громади, члени вокального товариства „Волошки" попрощались з панством Савариними.

Ф.П. Габелко

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ВОЛЛЕС Е. ВАСИЛЯВСЬКИЙ, член УНС Відд. 44-го в Нортгемптоні, Па., помер 19-го серпня 1985 року на 72-му році життя. Нар. 5-го квітня 1913 року в Нортгемптоні. Членом УНС став 1939 року. Залишив у смутку дружину Марію, доньку Марію Рейнор, сестер — Марію і Джейн Пеллек і двоє внуків. Похорон відбувся 22-го серпня 1985 року на укр. прав. цвинтарі св. Марії в Нортгемптоні, Па.
Вічна Йому Пам'ять!

Мартин Шишка, секр.

ГРИГОРІЙ МОСТОВИЙ, член УНС Відд. 49-го ім. св. арх. Михаїла в Торонто, Онт., помер 11-го серпня 1985 року на 82-му році життя. Нар. 1903 року в селі Дмитрів на Україні. Членом УНС став 1950 року. Залишив у смутку дружину Марію, доньок — Варвару і Марію з чоловіками та вісім внуків. Похорон відбувся 15-го серпня 1985 року на цвинтарі Парк Лорн в Торонто, Онт.
Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ВАСИЛЬ ГОМЕНЮК, член УНС Відд. 294-го в Равей, Н. Дж., помер 23-го серпня 1985 року на 57-му році життя. Нар. 21-го червня 1928 року в Равей, Н. Дж. Членом УНС став 1944 року. Залишив у смутку сина Василя. Похорон відбувся на цвинтарі Голлівуд Меморіял в Голлівуді, Фльорида.
Вічна Йому Пам'ять!

Ольга Татаринів, секр.

АНДРІЙ ДАНИЛО, член УНС Відд. 370-го в Ню Гейвені, Конн., помер 7-го вересня 1985 року на 74-му році життя. Нар. 12-го грудня 1910 року в селі Дзвіняч Горішний, повіт Турка, в Західній Україні. Членом УНС став 1950 року. Залишив у смутку братову Любу Данило, сестрінку Анастазію Собко і рідню в Україні. Похорон відбувся 9-го вересня 1985 року на цвинтарі св. Лаврентія.
Вічна Йому Пам'ять!

В. Гіна, секр.

КСЕНЯ ДРАҐАНЧУК, член УНС Відд. 281-го ім. Т. Шевченка в Байоні, Н. Дж., померла 28-го серпня 1985 року на 88-му році життя. Нар. 1899 року в Україні. Членом УНС стала 1944 року. Залишила у смутку синів: Василя і Матвія та дочку Марину. Похорон відбувся 31-го серпня 1985 року на цвинтарі Голі Нейм.
Вічна Їй Пам'ять!

Мирон Сірий, секр.

РОМАН Н. СИКІДА, член УНС Відд. 50-го в Лорейні, Огайо, помер 17-го серпня 1985 року на 67-му році життя. Нар. 22-го грудня 1918 року у Форд Сити, Па. Членом УНС став 1967 року. Залишив у смутку дружину Бетті. Похорон відбувся 19-го серпня 1985 року на цвинтарі Ридж Гилл Меморіял Парк в Лорейн, Огайо.
Вічна Йому Пам'ять!

О. Трипняк, секр.

АМЕЛІЯ ДОЛИК, член УНС Відд. 50-го в Лорейн, Огайо, померла 5-го серпня 1985 року на 63-му році життя. Нар. 28-го березня 1922 року в Клівленді, Огайо. Членом УНС стала 1978 року. Залишила у смутку мужа Стефана, сина Стефана мол., доньок — Ненсі Олексу і Беверлі. Похорон відбувся 8-го серпня 1985 року на цвинтарі Ридж Гилл Меморіял Парк в Лорейні, Огайо.
Вічна Їй Пам'ять!

О. Трипняк, секр.

ІВАН ЦЕПЛИЙ, член УНС Відд. 63-го Т-ва „Січ" у Форд Сити, Па., помер 31-го серпня 1985 року на 63-му році життя. Нар. 28-го грудня 1922 року. Членом УНС став 1960 року. Залишив у смутку матір Анну, братів Лева і Василя. Похорон відбувся на цвинтарі св. Трійці у Форд Ситі, Па.
Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

СТЕПАН В. МАСНИК, член УНС Відд. 423-го в Чикаґо, Ілл., помер 27-го липня 1985 року на 52-му році життя. Нар. 27-го липня 1933 року в Україні. Членом УНС став 1962 року. Залишив у смутку маму Ольгу, дружину Наталю, синів — Юрія, Петра, Ігоря і доньку Олександру. Похорон відбувся на цвинтарі св. Андрея в Чикаґо, Ілл.
Вічна Йому Пам'ять!

Юлія Назаревич, секр.

Д-р. ІЛЛЯ ВОЛИНЕЦЬ, член УНС Відд. 175-го в Дітройті, Миш., помер 19-го серпня 1985 року на 76-му році життя. Нар. 1909 року в Дивині, Україна. Членом УНС став 1964 року. Залишив у смутку дружину Олену, доньку Галину і сина Петруся. Похорон відбувся 22-го серпня 1985 року на цвинтарі Парквю Меморіял в Лівонії, Миш.
Вічна Йому Пам'ять!

Я. Базюк, секр.

ІРИНА КОПИСТЯНСЬКА, член УНС Відд. 327-го Т-ва „Запорозька Січ" в Гемпстеді, Н.Й., померла 15-го липня 1985 року на 73-му році життя. Нар. 1912 року в Ярославі на Україні. Членом УНС стала 1953 року. Залишила у смутку сина Богдана з дружиною Патрицією, доньку Ольгу, внуків: Стефу, Оксану, Таню і Маркіяна. Похорон відбувся 17-го липня 1985 року на цвинтарі св. Духа в Гемптонбургу, Н.Й.
Вічна Їй Пам'ять!

З. Зарицька, секр.

МИКОЛА ФЕДІРКО, член УНС Відд. 311-го ім. св. Володимира в Джессап, Па., помер 19-го серпня 1985 року на 55-му році життя. Нар. 6-го серпня 1929 року в Джессап, Па. Членом УНС став 1944 року. Залишив у смутку дружину Катерину, сина Миколу, мол., доньку Катерину і сина Михайла. Похорон відбувся 23-го серпня 1985 року на цвинтарі свв. Кирила і Методія в Пеквиллі, Па.
Вічна Йому Пам'ять!

К. Федірко, секр.

АНДРІЙ ЯНКОВИЧ, член УНС Відд. 217-го ім. св. Йосафата в Рочестері, Н.Й., помер 5-го вересня 1985 року на 73-му році життя. Нар. 17-го серпня 1912 року в Югославії. Членом УНС став 1953 року. Залишив у смутку хресну доньку Аннету Монтстрім, приятелі і родину Грабків. Похорон відбувся 9-го вересня 1985 року на цвинтарі Вайт Гейвен в Перінтоні, Н.Й.
Вічна Йому Пам'ять!

С. Приймак, секр.